

INFORMÁCIÓK A HÉTRE

Október 12, hétfő, 7 óra: A Notre Dame rendért és iskolánkért; + Gyurkó Mária Paula CND (+1995); + Cséri Erzsébet Alfonza CND (+2012)

Október 13, kedd, 7 óra: Hálából

Október 14, szerda, Szent I. Kallixtus pápa és vértanú, 7 óra: Hálából

Október 15, csütörtök, Avilai Szent Teréz szűz és egyháztanító, 7 óra

Október 16, péntek, Alacoque Szent Margit Mária szűz; Szent Hedvig szerzetesnő, 7 óra

Október 17, szombat, 18 óra: + Nagyszülők

Október 18, Évközi 29. vasárnap, 10 óra: + Károly (+ 5. évf.)

24 órás szentségimádására várják a Testvéreket a Kálvária kápolnába szerda 18 órától csütörtök 18 óráig.

Szentmise lesz a gébárti Boldogasszony kápolnában október 17-én, szombaton, 17 órától, amelyet Papp Tihamér OFM atya mutat be.

Október 20-án, kedden 18 órától Magyar Hősök című előadásra várják az érdeklődőket a VMK-ba. A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Regisztrálni a Családkapocs Egyesület e-mail címén lehet, amely a kihelyezett plakáton megtalálható.

A 40 nap az életért kampány során a megfogant élet védelméért tartanak imaalkalmakat a kórháznál. A részletek a hirdetőtáblán találhatók.

2027 januárjában induló örökimádásra lehet még jelentkezni. További információk a kihelyezett plakáton és szórólapokon olvashatók.

2027-es falinaptár vásárolható az újságos asztalról.

Kérjük a Testvéreket, hogy iratkozzanak fel a Lelekészség WhatsApp-csatornájára!

Iratkozzon fel

csatornánkra!

MINDSZENTY JÓZSEF ÁLTALÁNOS ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUM – ISKOLALELKÉSZSÉG; SZENT KERESZT TEMPLOMIGAZGATÓSÁG – 8900 Zalaegerszeg, Zárda utca 25. • **Email:** mindszenty@martinus.hu • **Honlap:** mindszentyiskola.hu/iskolalelkeszseg • **Facebook:** Iskolalelkészség, Zalaegerszeg • **Instagram:** isklelkzeg • **Telegram:** @isklelkzeg

Hírnök

2026. október 11.
Évközi 28. vasárnap

*Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium – Iskolalelkészség
Szent Kereszt Templomigazgatóság*

Miért szól bele egy cölibátusban élő püspök vagy pap az abortusz témájába? Mi köze hozzá?

1941 júliusának végén Auschwitzban egy fogoly szökése miatt tíz rabot választottak ki, hogy megtorlásul éhhalálra ítéljék őket. Egyikük, Franciszek Gajowniczek, feleségét és két fiát emlegetve könyörgött az életéért. Ekkor Maximilian Kolbe lengyel ferences pap kilépett a felsorakoztatott foglyok közül, és felajánlotta, hogy meghal helyette. De miért tette ezt Kolbe atya? Mi köze volt a férfinak, aki helyett meghalt?

1945 márciusában, a Győr körüli harcok idején több száz ember keresett menedéket a győri Püspökvár pincéiben, köztük sok asszony és fiatal lány. Március 30-án – nagypénteken – részeg szovjet katonák jelentek meg, és fiatal nőket követteltek. Apor Vilmos püspök a pince előterében elállta az útjukat, és távozásra szólította fel őket, hogy megvédje a rábízott nőket az erőszaktól. Az egyik katona rálőtt, és súlyosan megsebesítette. A püspök belehalt sérüléseibe. De mi köze volt a püspöknek a pincében bújtatott emberekhez?

1944-ben Ervin Gábor katolikus pap fegyveres kísérettel elhurcolt zsidó emberek csoportját látta Budán. A beszámoló szerint reverendában odalépett a menetet kísérő fegyveresekhez, nyíltan tiltakozott az embertelen bánásmód ellen, és követelte a foglyok elengedését. Később, decemberben a nyilasok elhurcolták, megkínózták, és édesanyjával együtt meggyilkolták. Ismét kérdezhetnénk: mi köze volt ahhoz, hogy más embereket elhurcolnak?

A „Mi köze hozzá?” gondolattal a Bibliában először – mindjárt az első oldalakon – Káin történetében találkozunk. A bibliai elbeszélésben közvetlenül a bűneset története után járunk, és az emiatt megromlott emberi természet pusztító önzése talán nem is az ott feljegyzett testvérgyilkosságban csúcsozódik ki leginkább, hanem az azt követő dialógusban. Isten kérdésére, amikor Káintól testvére után érdeklődik, Káin nagyjából ezzel felel: „mi közöm hozzá?”

Már Arisztotelész is megfogalmazta, hogy az ember természeténél fogva zöion politikon, vagyis közösségi, társas lény. Nem kell vallásosnak lenni ahhoz, hogy lássuk annak valóságát: az ember soha nem önmagában él, hanem léte szorosan összefonódik másokéval, és végső soron minden ember életének fonala egy szövetet képez. Roy Baumeister és Mark Leary szociálpszichológusok klasszikus tanulmánya szerint a másokhoz való tartozás nem pusztán érzelmi luxus, hanem az

ember egyik alapvető szükséglete. Korunk egyik legsúlyosabb egyéni és társadalmi válsága pont abból fakad, hogy kapcsolataink válságba jutottak.

Hogy azt gondoljuk, nincs közünk egymáshoz. Vagy csak akkor van közünk, ha kedvünk tartja, amikor az nekünk kellemes, amikor a másik ember nézetei meg egyeznek a mieinkkel. De a valóság az egy olyan dolog, hogy behunyhatjuk előtte a szemünket, letagadhatjuk, elhazudhatjuk, de attól még: valóság marad. És a valóság idővel minden hazugság ellenében – utat tör: a WHO 2025-ös jelentése szerint világszerte körülbelül minden hatodik ember magányos, becslése szerint 2014 és 2019 között a magányosság évente több mint 871 000 halálesettel állt összefüggésben – ez nagyjából óránként 100 haláleset. Ide vezet a kapcsolataink betegsége. Ide vezet a „mi köze hozzá?” kérdés világuralma.

Tehát közünk van egymáshoz. Felelősek vagyunk egymásért. *„Mindazt, amit szeretnétek, hogy megtegyenek nektek az emberek, tegyétek meg ti is nekik. Mert ez a törvény és a próféták.” Mt 7,12*

Talán sokan meglepődtek, ha nemrég moziban megnézték Christopher Nolan Odüsszeia című grandiózus filmjét, hogy a Bibliából ismert, fenti arany szabályt „Zeusz törvényeként” lényegében így szólaltatta meg a filmjében: *„Bánj úgy másokkal, ahogyan szeretnéd, hogy veled bánjanak.”* Jézus ennek az életszabálynak olyan súlyt adott, hogy a „törvény és a próféták” összefoglalásaként állította elének. Mert ez valóság, és nem csupán vallásos fogalom. Ezt jól mutatja, hogy már a kereszténység előtt is ismert volt, sőt, a zsidó-keresztény hagyományon kívül is: Konfuciusztól Homéroszon át Hérodotosznál is találunk hasonló gondolatokat, de sok más kultúrában is megtaláljuk ezt a vitathatatlan igazságot. Valóság ez, akár tudomást akarunk róla venni, akár nem.

És ez a valóság abból indul ki, hogy az emberiség – és vele a mi belső világunk – beteg. Igazságérzetünk egyirányú utca lett. Az ember igazságérzete meglepően pontosan működik akkor, ha azt kell megmondanom, mi az, ami nekem jár, hogyan kellene másoknak velem viselkedniük. De hatalmasat „fordul a kocka”, mikor arról van szó, hogy nekem mi a kötelezettségem a másik ember felé, hogy mi az, ami a másik ember felé tőlem igazságos. Az egó torz önistenítése mindent követel, de adni, áldozatot vállalni nem akar. Éppen ebből az egocentrikus, torz betegségből igyekszik kiemelni ez az „arany szabály”, amely elének állítja azt a valóságot: úgy igazságos, ha amit mi magunk is szeretnénk kapni, ha a másik helyében lennénk, azt megadjuk neki.

Amikor az én életem elkezdődött édesanyám testében, engem édesanyám nagyon várt. Nem emlékszem rá, de én voltam már az a parányi sejt is. És az is igaz, hogy nem én választottam, hogy legyek, sem azt, hogy hová érkezzek. Nem az én döntésem volt, velem csak megtörtént, hogy a világra születésemet örömteli várakozás előzte meg.

De lehetett volna másképp is. Elképzelem, hogy foganhattam volna nem vártan, nem akartan. Életterveket, karriereket keresztülhúzva. Vállalhatatlannak, lehetetlennek tűnően. Vagy titkos viszonyból. De erőszakból is. Vagy más, borzalmasan nehéz körülmények között.

Ha az abortuszról őszintén akarok gondolkodni, és igazságos akarok lenni, akkor az „arany szabály” alapján bele kell élnem magam ebbe a helyzetbe, bármilyen

nehéz, és bármennyire is csak töredékes lehet ez a beleérzés. És így próbálok közelíteni ahhoz: mit akarnék én akkor, abban a helyzetben? Ha én lennék az a picike ember, aki pusztán léteével kilátástalannak tűnő helyzeteket váltott ki? Édesanyám szíve alatt, miközben körülötte borzalmas dilemmák cikáznak, és ő maga is iszonyatosan nehéz helyzetben lehet. Mit akarnék akkor ott én?

Azt hiszem, az első és elementáris, mindent elsöprő és mindent felülíró akaratom az lenne, amit Dosztojevskij – aki maga is megélt 1849-ben, hogy élete felett mások döntenek – így öntött szavakba: *„Csak élni... élni... élni... Akárhogyan is, de élni!”*

Bármi is lenne a krízis, a súlyos helyzet, a válság odakinn, és ez bármennyire is kitölti az életem felett rendelkezők gondolkodásának teljes terét, a valóság az, hogy ezek a dilemmák a fasorban sincsenek ahhoz képest, hogy én élek – és élni akarok! Mindazt, ami ezen kívül van, MINDENT, – azt kedves, már külvilágban élők, jól-rosszul, ahogy emberektől telik, talán közben hibázva, ahogy csak tudjátok: OLDJÁTOK MEG! Mit érdekelne engem, hogy a létem ügye politikai-ideológiai vitává silányult odakünn?! Csak az életemet, könyörgöm, ne vegyétek el...

És remélném, hogy elképzelt édesanyámnak, aki szörnyű dilemmák és nehézségek hullámain hánykodik, az ő helyzetébe beleérző megértéssel segítenek majd mások abban, hogy gyermekét erre a súlyosan sebzett, de mégis csodálatos világra hozza. Hogy édesanyám terheit segítenek hordozni majd azok, akik az arany szabály szerint élnek az életüket. És hogy ha ő nem tudja gondomat viselni, majd akad, aki igen. Jól-rosszul, ahogy emberektől telik, talán közben hibázva, de segítenek majd neki is és nekem is.

És ha végül mégis háttérbe szorulna életem elsőségének valósága, és megtörténne a tragédia... igen, remélném azt is, hogy ezek az arany szabály szerint élő emberek segítenek majd édesanyámnak békességre lelni.

Hogy ha egy napon teljes valóságában meglátja azt, ami történt, akkor annak súlya ne roppantsa össze, és meg tudja bocsátani saját magának is.

Azt hiszem, ha én lennék ott az a parányi ember, édesanyám szíve alatt, ezt akarnám. Ezért úgy igazságos, ha mindazokhoz, akik ilyen helyzetben vannak, ennek fényében viszonyulok. Akkor is, ha ezek az emberek még nem tudnak szólalni, kiállni magukért. Sőt, talán éppen ezért: különösképpen értük.

Közünk van egymáshoz. Felelősek vagyunk egymásért. Felelős vagyok én is. Akkor is, ha azt a másikat nem ismerem. Akkor is, ha annak a másiknak még az arcát sem láthatom. Tudta ezt Maximilian Kolbe atya, Apor Vilmos püspök, és Ervin Gábor atya is. És tudják ezt mind, akik felemelik a szavukat azokért, akik még nem tudnak magukért szólalni – legyenek akár püspökök, papok vagy laikusok; éljenek akár cölöbátusban, házasságban vagy egyedülállóként.

Küzdenek azért, hogy az élet értékének valósága oda kerüljön, ahol igazából van: az első helyre.

Jól-rosszul. Ahogy emberektől telik. Talán közben hibázva. De küzdenek értük. Mert így igazságos.

Hála érte.